

”Om vi ska kunna ha det här samtalet...”

Det finlandssvenska lyrikåret 2023

Aret 2023 kommer naturligtvis att gå till historien, det gör alla år. Vilken plats det kommer att inta är en annan sak. Vad gäller den finlandssvenska poesin var 2023 ett utmärkt år, flera riktigt bra böcker gavs ut och snittkvaliteten var hög. Arton titlar utgivna 2022 plus en översättningsvolym skrev jag om i förra årets översikt. Antalet diktböcker som utkom 2023 är sexton, givet att jag och redaktionen för *Nya Argus* inte missat någon i trålsvepet. Det är ingen signifikant skillnad, och om det totala sidantalet var betydligt högre 2022 beror det främst på att Hans Boij fortfarande var i livet då och producerade sina mäktiga, egensinniga luntor. Den sista i raden blev *Volym 48. Senkommet* (412 sidor). Vila nu i frid, Hans Boij!

Den finlandssvenska poesin tycks vara på väg in i ett nytt skede. Om än förändringarna inte är av det dramatiska slaget blir det allt tydligare att en tämligen stabil tradition, kalla den högmodernistisk, håller på att diversifieras och övergå i ett antal parallella rörelser: autofiktiv dikt, konceptpoesi, dikt som redovisar nya språkliga och sociologiska skeenden bland svenskspråkiga i Finland. Och naturligtvis finns traditionen kvar som ett självklart uttryck för poeter som varit med länge och som avstamp för yngre.

Rent litteratursociologiskt och geografiskt sker också förskjutningar. Österbotten ter sig nu som en lika viktig poetisk region som Helsingforsområdet (åländsk poesi, frånvarande i år, har också blivit mer synlig på senare tid). De större förlagen dominerar inte längre på samma sätt, även om bara Ellips bland de mindre har en kontinuerlig och konsekvent poesiutgivning. Finlandssvenska böcker kan nu utkomma i original på svenska förlag, samtidigt som just El-

lips givit ut rikssvenska författare. Delupplagornas tid är i princip över, fast Eva-Stina Byggmästar har fått sin nya bok utgiven även på den här sidan vattnet.

Situationen är långtifrån så spretig och svåröverblickbar som vad gäller svensk poesi med sin stora mängd utgivare och egenpublicerade titlar, och kommer kanske inte att bli det heller. Men vad någon kanske ändå skulle kalla en fragmentering av den finlandssvenska förlagsvärlden och poesin kan mycket väl visa sig vara en stimulerande förnyelse.

*

Året erbjuder en lika given som överraskande utgångspunkt, utgåvan av valda dikter och fotografier av **Edith Södergran** med titeln *Världen är min* (Schildts & Söderströms). Agneta Rahikainen, som med albumet *Som en eld över askan* 1993 var den första som verkligen uppmärksammade Södergran som fotograf, har redigerat tillsammans med Eira Sillanpää. Kombinationen dikt och bild blir naturligtvis i Södergrans fall en efterhandskonstruktion. En stor del av fotografierna är tagna under de vistelser i Schweiz i början av 1910-talet som föregår debuten med *Dikter* 1916, och det finns inga exempel på att Södergran själv parvis ställde samman sina två konstnärliga uttrycksformer. Det hindrar inte att foton såväl som dikter har samma sensibilitet till ursprung, och Rahikainen & Sillanpää lyckas väl med att föra samman det visuella och det verbala hos Edith Södergran. De undviker sentimentaliserings och övertydlighet, och även de självklara dikter, Södergrans slagnummer, som boken rymmer får ett nytt ljus över sig. Det välgjorda och spännande urvalet är i övrigt långtifrån standardiserat, här finns ungdomsdikter som i alla fall jag tidiga-

re inte riktigt upptäckt och självständiga val ur de kanoniska samlingarna. *Världen är min* går också utmärkt väl ihop med två andra Södergranböcker som publicerades under året, nämligen Rahikainens biografi *Stjärnfångerskan* (Schildts & Söderströms) och formgivaren Nina Ulmajas personliga bok om Södergrans fotografier, *En annan Edith* (Norstedts, Stockholm).

Innan vi går in på årets helt nya böcker är det värt att notera att stockholmska förlaget Nirstedt/litteratur har återutgett **Ralf Andtbackas** samling *Wunderkammer* från 2008 i sin serie N/L:s poesibibliotek. Serien, som utkommit i fem år och väckt god uppmärksamhet, omfattar ett trettiotal titlar, bland dem Agneta Enckells *Falla (Eurydike)*, Kerstin Söderholms *Rödgula vägar* och Gunnar Björnings *Solgrönt*. Böckerna är försedda med nyskrivna inledningar, vilket gett några bland de inte alltför många verksamma poesikritikerna möjlighet att skriva annat än dagsrecensioner. Här är det Sebastian Johans, annars konstskribent i *Dagens Nyheter*, som står för en utmärkt, perspektivrik inledning. Särskilt gillar jag att han framhåller författarens humor och den glädje det innebär att läsa Andtbacka. Det är måhända lite överraskande att en så relativt ny diktsamling återutges, men i fallet *Wunderkammer* verkar det motiverat. Vid en sökning hittar jag ett enda antikvariskt exemplar på Bokbörsen. Det är visserligen inte dyrt men har anmärkningen ”Hyggligt skick. Observera hundöron på nästan samtliga sidors övre hörn”. Vare sig de lite bryska ingreppen gjorts för att markera särskilt minnesvärda partier eller för att läsningen av Andtbackas överdådiga och ofta nog kompakta bok har tagit sin tid så är det talande. (Mer om Andtbacka senare. Seriens Björningutgåva, med inledning av Anders Olsson, missade jag i förra årets översikt; *Solgrönt* visar att den är en levande klassiker genom att citeras av Peter Mickwitz i en av årets böcker.)

*

En annan samtida författare som fått sin tidigare produktion aktualiserad av ett rikssvenskt förlag är **Nicko Smith**. Hans *Dikter i urval* som getts ut av Fri Press utanför Göteborg innehåller material ur inte färre än sju samlingar utgivna mellan 2017 och 2023. Produktionstakten har varit hög och kasten tvära mellan skilda stilar, stämningsslagen och

olika slags stoff. Det hör inte till vanligheterna med urval gjorda så att säga i realtid, men det här tjänar verkligen till att syntetisera och förtydliga en bild av författarpersonligheten. Vad som är uppenbart är att Smith hela tiden satsar allt, det är inga halvmesyror och det må vara hänt att kvaliteten kan bli ojämn. Det är flödet som räknas (att dikterna ofta är korta motsäger inte det). Poeter som älskar poesin med sådan hetta belönas orättvist nog inte alltid med lyckade egna dikter. Men att det finns bra saker hela vägen från den intensiva *Hki Rött* (2017) till den avklarnade *Brändö i mitt hjärta* (2023) blir uppenbart i urvalet. För min del hade det gärna fått vara mer omfattande, men å andra sidan dröjer det säkert inte länge förrän Nicko Smith har en ny bok klar. Det är vanskligt att citera en så snabbbrörlig poet, men jag kan tänka mig att en spänning mellan nuet och uppväxtminnena är konstitutiv i hans poetiska process, och den finns tydligt uttryckt i en trerading (med effektiv blankrad) från boken med Iron Maiden-dikter, *Järnjungfrupoesi* (2022):

*Nitar och tygmärken
doften av ungdomens eld*

Jag blir aldrig gammal

Sara Nyman är inte heller ängslig för att dra in rocken i den ofta alltför finkulturella poesin. Som en sorts extraspår i hennes första samling, *Viltvård* (Schildts & Söderströms) ligger allra sist en dikt om hur hon köper en ny Bon Jovi-t-shirt att ha på flikfotot. Det är roligt och självvironiskt och på allvar samtidigt: om vi inte är trogna våra kärlekar, vad blir det då av oss? Nyman inleder sin bok med ett brev riktat till en faktisk eller fiktiv författarkollega, och i förlängningen till läsare och kritiker. Jag har haft slutorden med mig under läsningen av årets finlandssvenska böcker: ”Om vi ska kunna ha det här samtalet måste vi börja med att du erkänner mig som författare.” Det är lätt hänt att man ställer sig i försvarsposition: klart jag gör det! jag läser ju din bok! Men författarens uppfordrande ord har längre räckvidd, och jag ger Sara Nyman rätt i att en sträng eller rentav elak, implicit eller explicit överlägsen kritik är ett förhållningssätt som bör överges. Litteraturen sitter för trångt till i samhället, interna fejder

Emma Strömberg

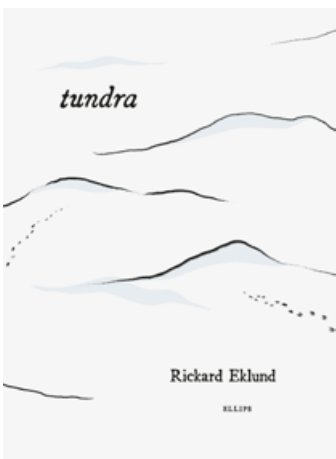
Sanna Mander

Lena Frölander-Ulf

Fredrik Bäck / AI-genererad bild

Emma Strömberg

Taivo Org

Fredrik Bäck

Dag Persson

terära och i någon mån moraliska problemet ligger i att när metamorfosen skett kan texten inte längre tala. Följaktligen vittrar den snabbt ned och blir till fragment, framstötta viskningar. Bokens berättelse om förvandlingen kan inte slutföras, respekten för djurens annorlunda liv kräver att vi inte försöker lägga ord i deras gap. Sorgen över det mänskliga djurets natur är vad som återstår, och den obesvarade frågan: ”här växer snart ett nytt skott fram, / är det förbannelse eller / är det befrielse”.

*

En liknande kärv och så att säga motsträvigt ton karaktäriserar **Rickard Eklunds** *Tundra* (Ellips). Han fick första pris i Solveig von Schoultz-tävlingen 2016 och har alltså inte jäktat fram sin första bok. Den utmärks av ett tematiskt koncentrerat innehåll och en ställvis kanske väl hårt komprimerad form. *Tundra* är ingen slumpartad sammanställning av disparata dikter utan ett projekt med avsikten att inte bara skildra utan, som jag uppfattar det, skriva sig in i ett ödsligt nordligt landskap: ”jag svänger in på en obekant väg / famlar djupt in i den trädlösa skogen / och följer mina egna fotspår i dikesvallen / finner en orörd glänta / offrar min kropp åt skogen / låter min själ sänkas i skogen”. Här finns en risk för patetik som språkliga överraskningseffekter (en oxymoron som ”den trädlösa skogen”) inte helt kan balansera. Och jaget är inte heller alltid ensamt i ödemarken, här bor i ruckliga hus människor – ”rot-folket” benämner Eklund dem – som i all sin planlösa stökighet hör landskapet till. Går det att närma sig dem utan att bli, som dikten säger, en voyeur? Går det att upprätta en förbindelse med något som uppfattas som mer ursprungligt, en ankarlina? Eklund försöker, för ”om du klipper din tidslinje / slutar du inte existera / men lever som fragment / från olika världar”.

*

Förra året gav **Heidi von Wright** ut häftet *Solkatt på vit vägg*, som skulle kunna placeras som en mjukare motvikt till *Tundra*. Årets bok, *Mellan text och midnatt* (Schildts & Söderströms), begagnar samma prosalyrisk/aforistiska anteckningsform och är en större satsning, med lyckat resultat. Den är mer bitsk än bitter – von Wright har alltid skärpa i formuleringarna – och gestaltar en öppnare levnadsstämning. Den egna kroppen och det egna medvetandet

är den givna utgångspunkten, men jaget sluts inte in i sin egen cirkel. Sårbarheten rymmer ett mått av trots: ”Jag har det tunnast hårda skal som finns. Jag har sett det spricka och växa ihop igen.” Och den situation som innehåller så mycket av psykologisk symbolik, människan som ser ut från sitt hus, har fått en ton av anad mänsklig möjlighet, av gemenskap med andra varelser: ”Jag tittar ut genom fönstret. Solen skiner genom de klena lövverken. Hur känns det att vara björk. Det finns så lite att gå på. Hur känns den kalla vårvinden mot fåglarnas fjuniga fjäderdräkt. Alla har vi tagit oss ända hit.”

*

Jag är inte längre den rätta läsaren av **Tomas Mikael Bäcks** böcker, tyvärr. Jag har tyckt mycket om hans kortpoesi med dess detaljskärpa och naturlyriska sensibilitet, som verkat lika mycket inspirerad av Rabbe Enckell som av japansk diktkonst. Men de senaste böckerna har jag inte lyckats etablera någon god kontakt med, och det gäller dessvärre också årets bok, *Alls ingenting* (Schildts & Söderströms). Den fortsätter utmed samma lyriska livslinje, rymmer samma hopjämkning av vardagsiakttagelser med minnen från barndom och ungdom. Bäck försvarar sig i en dikt mot anklagelser för nostalgi och idylliserande med att säga att givet alla alternativ var detta vad som faktiskt hände. Det är en bra och nykter inställning, men sedan är ju frågan hur detta av slump och levnadsomständigheter framvaskade stoff behandlas i diktens retrospektiv. Så: där andra läsare förhoppningsvis i Bäcks *Alls ingenting* ser precision, en avklarnad livskänsla och rentav en suggestiv tomhetsmystik hittar jag alltför mycket av reduktion som inte inneburit komprimering, en poetik som målat in sig i ett hörn. Som sagt, någon annans bok.

*

Årets stora positiva överraskning var för mig **Kurt Levlin**s fjärde diktbok *Ro, bror*, utkommen på Ord & visor förlag i rikssvenska Skellefteå. Förra samlingen, *Fältrapport* (2021) var välskrivnen och sympatisk men gav ingen riktig indikation på att Levlin skulle vara mäktigt ett sådant kraftprov som den nya boken utgör. Om det är ämnet – en brors död genom drunkning – som gett tyngden och allvaret så har Levlin varit klok nog att låta minnen, stämningar och formuleringar ligga till sig. Det är

alltså inte en rapport från ett chocktillstånd läsaren möter, utan en lugn men ändå tentativt prövande, undersökande svit dikter. Prosadikter växlar osökt med vanliga stikiska dikter, berättelsen omfattar från början den gemensamma barndomen och blir till en självbiografi ur den speciella synvinkel som saknaden skapar. Och på ett så emotionellt och poetiskt riskabelt område tycker jag att Kurt Levlin's noggranna ordval och dikternas långsamma men envetna puls gör underverk. ”I den sista dikten ser vi en lillebror helt klädd i grått ro ut på en grå, stilla älv. / I fören ligger en röd väska med sportkläder. / Efter en stund gör han osynlighetstricket och blir ett med dimman. Men väskan i fören, den svävar över älven i ytterligare några sekunder, likt ett rött, bultande knappnålshuvud trotsigt instucken i den gråaste av kartor.”

*

En bok som på ett helt annat sätt talar inifrån ett kaotiskt tillstånd är **Peter Mickwitz** nya samling *Misslyckad i en ugglas*. Den är en av Mickwitz absolut starkaste böcker, om inte hans bästa hittills, men för var och en som känner till depressioner kan den bli nästan för smärtsam. Det innebär inte att Mickwitz har drivit upp dramatiken och tagit till de stora verbala gesterna. Nej, så här kan världen lagd i mörker se ut i hans tappning: ”karusellen med de skabbiga / hästarna den tobaksbruna / entandade sönderbrutna / enhörningen de färglösa / sotbarnen det pladdrande / klappermaskineriet på / allsmäktighetens sorgligt / sörjiga dyleriga nöjesfält”. Blicken är för den tungsinte dock främst riktad inåt, mot det sinnets mörker ur vilket det kan vara så förtvivlat svårt att skönja en väg. Som för Samuel Beckett tycks själva språket sakna bärkraft, det fragmenterar och splittras i vassa skärvor av en skrattspegel. Galghumorn och de bra eller dåliga ordlekarna (mickwitzar?) blir ett sista sätt att formulera sig: ”samarbete dig”, ”måltiden bestod av en regelrätt”, ”mönstret är motorn som hostar / så tyst att vi varken ser eller hör / vad vi gör eller vem vi dör”. Att rimmet och ramsan dyker upp förvånar inte. Nonsens är ett sätt att möta tomheten, det visste Carroll och Lear och vet idag Isabella Nilsson. För det finns en vitalitet i de desperata witzarna som i bästa fall gör att förtvivlan och självförakt inte tar över.

*

Eva-Stina Byggmästar publicerade förra året en mycket stark diktsamling, *Låt hjärtat tala hjärtats språk*, som visade ett diktjag på ensam, meditativ vandring bland japanska berg. I den nya, *Vill du kyssa en rebell?* (Schildts & Söderströms, Wahlström & Widstrand i Sverige) är ämnet den berusande kärleken, formen lovsången till en älskad. Intensiteten och förmågan att förnya genren är båda lika förbluffande, och jag undrar om inte *Vill du kyssa en rebell?* kommer att ta plats, redan har tagit plats som en av de stora kärleksdiktsamlingarna på svenska språket. Visst skulle läsaren kunna känna sig avundsjuk och fråga om någon person verkligen kan vara så fantastisk som Byggmästars älskade, men det vore både snålt och att missa poängen. Byggmästars dikter i det här registret är ju ett slags pophymner, vår tids Höga visor, och att skjuta alla reglage till *larger than life* är just vad det uttrycket både kräver och lever på. *These go to II*. Sannerligen, ”Det lilla ordet magi / finns till enkom / för att missbrukas / och ju mer man missbrukar / det dess mer magiskt / blir livet”.

*

Den finlandssvenska poesin flyttar fram sina gränser inte bara litterärt utan också geografiskt. Flera nu verksamma författare är bosatta i Sverige, förlagstillhörigheten är inte lika snävt nationsstyrd och också den alltid brännbara gränsen mellan svenska och finska luckras upp. **Jan-Christer Wahlbeck** har valt att publicera sin trettonde bok, med den heläckande titeln *Om allting, ingenting och någonting* (Basam Books), i en tvåspråkig utgåva med parallella översättningar av Kai Nieminen. Det gör den till årets mest omfattande bok, men det beror också på att den rymmer tre nya manuskript. På Nicko Smiths poesiblogg berättar Wahlbeck att diktsamlingarna och de ingående dikterna är skrivna i just den ordning de nu publiceras. Volymen blir alltså ett slags poetisk journal, och det intrycket förstärks av dikternas inbördes likartade form. Den första avdelningen, titelsamlingen, består av dikter utan strofindelning, ofta uppbyggda med hjälp av anaforer och retoriska frågor. Jaget står inför den svåröverskådliga omvärlden och försöker med språkets och poesins hjälp bringa någon reda i kaoset. Så långt är situationen närmast arketyrisk. Det märkliga är nu med vilken öppenhet Wahlbeck tar in föremål och

känslor, händelser och minnen i sin dikt, som både registrerar och skapar existentiella sammanhang som är djupt trösterika. Den mänskliga vardagen är tema och villkor:

*Livstecken visar sig
via vardagliga saker,
borttappade kvitton
trasiga strumpor
alltför snäva kläder
sensommarens torka
björkens fallna kvistar
damm och smuts,
utan vardag
finns inget liv.*

Sådana här stillsamt storartade dikter finns det gott om i Wahlbecks bok, även i de två följande avdelningarna. ”Osannolika fantasier” består av lyriska prosastycken följda av dikter som står i ett aldrig övertydligt dialogiskt förhållande till prosan. Innehållet drar mot fantasy i betydelsen av en animistisk upplevelse av naturen, av djurens, växternas och föremålens värld. I ”Äkta längtan till döds” mörknar tonen och ett ekologiskt perspektiv blir tydligt, men även den avdelningens blandning av prosastycken och fristående dikter rymmer en förtröstan på det godas kraft som nog ska kallas humanistisk snarare än andlig, även om båda orden äger tillämplighet. Det är en tilltalande ogarderad bok, där all daglighet och generella begrepp som borde vara tunnslitna utan problem finner sin plats i ett lugnt och självklart lyriskt uttryck som inte verkar drabbat av någon som helst slentrian.

*

Covid-pandemin under åren 2020–23 har självfallet gjort djupa avtryck i världens skönlitteratur. I en värld som inte saknar katastrofer angick och påverkade situationen fler människor än aldrig så omfattande konflikter. Jämförbar är egentligen bara den klimatmässiga krisen, som alltför många har alltför lätt att skjuta ifrån sig. De båda skeendena utgör själva stommen i **Mikaela Nymans** andra egna diktbok, *För att ta sig ur en rivström måste man röra sig i sidled* (Ellips). Det är en monologisk bok, ett flöde som även det har den existentiella dagbokens karaktär och där helheten är viktigare än de med tre punkter avdelade styckena. ”Oförmögen att följa varningen bär jag världens bekymmer / på mina

höfter” heter det tidigt i boken, och det är den här engagerade oron, det oroliga engagemanget, som utgör drivkraften i boken. Nyman är bosatt på Nya Zeeland, där de stora meteorologiska och oceanografiska krafterna nog är mer synliga än i Skandinavien, och det antipodiska perspektivet (som också rymmer hemlängtan till en svunnen trygghet) blir en berikande faktor som lyfter finlandssvensk poesi ut i världen. Nyman utger sig inte för att ha några svar på tidens frågor, hon låter sin nyfikenhet och sin ängslan fylla dikten med iakttagelser och fakta. Framför allt har hon gestaltat pandemiupplevelsen av att befinna sig mitt i ett skeende och ändå vara isolerad, av maktlöshet inför det opåverkbara.

*

De två böcker som **Ralf Andtbacka** gett ut på sitt bibliofilförlag Duck Press bär tryckåret 2022 men distribuerades knappast till sitt begränsade antal köpare förrän på andra sidan om årsskiftet, därför ställde jag över dem från förra översikten (som redan innehöll en annan ny bok av Andtbacka). Jag läser *Bok av tröst* och *Bönematiserna* inte som två avdelningar av samma verk, men som två block som fogas till och in i det rejäla bygge som författarskapet utgör. *Bönematiserna* med sin inverterade rörelse från O till A, omega till alfa, har som författaren själv påpekar förbindelse med 2020 års *Avnämmandet*. Båda gestaltar med makalös ordglädje en paradoxal tömning av texten, ett samtidigt firande av språkets (språkens) oerhörda rikedom (inte minst på exakta substantiv från teknik, anatomi och zoologi) och en insikt i lingvistikens, artefakternas och människans förgänglighet. Inte bara dikternas ordöverflöd i omegafigurform utan också denna medvetenhet talar om var en viktig grund för Andtbacka finns, nämligen i barocken.

Om de här matriserna i viss mån kan sägas utgöra en redovisning av ett poetiskt material och en demonstration av hur det kan struktureras visar *Bok av tröst* en annan generativ princip. Den bibliska och folkliga uppmaningen ”Tänk på” är den fras som sätter varje enskild dikt i rörelse. Jämför med Georges Perecs motsvarande verbala hävstång ”Je me souviens”, Jag minns. Likheten är uppenbar, skillnaden mellan de två produktiva formlerna också. För Perec står de egna upplevelserna i centrum, för den allomfattande Andtbacka är det hela världen

som hämtas in i språknätet. Pronomenet ”jag” har också alltid varit påfallande ovanligt i hans dikter, som närmast demonstrativt velat göra något annat än centrallyriken. Givet detta blir i *Bok av tröst* ändå ett jag och inte minst ett vi synliga, och boken därigenom en av Andtbackas mest omedelbart tillgängliga. Framför allt en av de bästa, och nu menar jag inte bara inom årets finlandssvenska eller svenskspråkiga litteratur. Det är svårt att välja citat ur en bok som jag menar verkligen är av högsta klass. En liten mjuk dikt om livet självt får antyda allt annat som ryms i *Bok av tröst*. Ni kan börja här.

*Livet, hur åren kokar ner det
till ett litet namnlöst ting. Du
håller det i din handflata utan
att veta vad du ska göra med det.
Det alstrar värme, tänker du,
men det är du som värmer det.*

JONAS ELLERSTRÖM

Behandlade böcker:

Ralf Andtbacka: *Bok av tröst* (Duck Press, 132 s)

Ralf Andtbacka: *Bönematiserna* (Duck Press, 68 s)

Ralf Andtbacka: *Wunderkammer* (Nirstedt/litteratur, 168 s)

Tomas Mikael Bäck: *Alls ingenting* (S & S, 104 s)

Eva-Stina Byggmästar: *Vill du kyssa en rebell?* (S & S / W&W, 72 s)

Richard Eklund: *Tundra* (Ellips, 76 s)

Jennifer Granqvist: *Gud var min pappa men han kunde inte krama mig* (Kita, 132 s)

Henrik Huldén: *Hela härligheten* (Litorale, 88 s)

Kurt Levlin: *Ro, bror* (Ord & visor, 86 s)

Peter Mickwitz: *Misslyckad i en uggla* (Förlaget, 138 s)

Mikaela Nyman: *För att ta sig ur en rivström måste man röra sig i sidled* (Ellips, 64 s)

Sara Nyman: *Viltvård* (S & S, 76 s)

Mathias Rosenlund: *Melancholia zoantropia* (S & S, 58 s)

Nicko Smith: *Dikter i urval* (Fri Press, 108 s)

Edith Södergran: *Världen är min* (S & S, 144 s)

Jan-Christer Wahlbeck: *Om allting, ingenting och någonting / Kaikesta, ei mistään ja jostakin* (Basam, 264 s)

Heidi von Wright: *Mellan text och midnatt* (S & S, 132 s)